

**ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ФРАНЦИСКА
З НАГОДИ ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ МІГРАНТІВ ТА БІЖЕНЦІВ 2016**

[17 січня 2016 року]

“Мігранти та біженці звертаються до нас. Відповідь Євангелія милосердя”

Дорогі брати і сестри!

У буллі проголошення Надзвичайного Ювілею Божого Милосердя я згадував, що "є хвилини, у які ми ще більше покликані звертати свій пильний погляд до милосердя, щоб самим стати переконливим знаком дії Отця" (*Misericordiae Vultus*, 3). Любов Бога прагне обійняти усіх і кожного, перетворюючи тих, хто приймає обійми Отця, на руки, які розкриваються для обіймів, щоб усі пізнали, що їх люблять, як власних дітей, і щоб в єдиній людській сім'ї вони почувалися "вдома". Таким чином, Бог звертає свою батьківську турботу до всіх, як це робить пастир з отарою, але особливо чутливою вона є до потреб скаліченої, втомленої або хворої овечки. Ісус Христос так нам розповідав про Отця, щоб сказати, що він схиляється над людиною, зраненою від фізичної та моральної убогості, і чим тяжчим є її стан, тим більше розкривається сила дії Божого милосердя.

У наш час міграційні потоки у всіх регіонах планети постійно збільшуються: біженці і люди, що покидають свою батьківщину, звертаються до окремих осіб і до громад, кидаючи виклик традиційному способу життя, а часто й викликаючи певну соціальну чи культурну стурбованість у тих середовищах, з якими вони вступають у стосунки. Все частіше жертви насильства і бідності, які залишили рідну землю, переживають приниження на їх шляху до мрії про краще майбутнє з боку торговців людьми. Якщо ж вони виживають після насильства і труднощів, то їм доводиться мати справу з реальністю, в якій ховаються підозри і страхи. Й, нарешті, дуже часто вони стикаються з відсутністю чітких прийнятних правил їхнього прийняття, які б повинні передбачати процес інтеграції в короткостроковій і довгостроковій перспективі, з урахуванням прав і обов'язків для всіх. Ще більше ніж в минулому, сьогодні Євангеліє милосердя пробуджує совість, не дозволяючи нам звикнути до страждань інших, і вказує шляхи діяння, які формуються на богословських чеснотах віри, надії і любові до ближнього, докладаючись до справ духовного і тілесного милосердя.

Базуючись на цьому спостереженні, я виявив бажання присвятити Всесвітній день мігрантів та біженців 2016 року темі: "Мігранти та біженці звертаються до нас. Відповідь Євангелія милосердя". Міграційні потоки уже стали конкретною реальністю, і перше питання, яке постає перед нами, стосується виходу з етапу надзвичайного стану, щоб створити необхідні програми, котрі враховують причини міграції, зміни, що відбуваються, і наслідки, які дають нове обличчя суспільствам і народам. Щодня, однак, міжнародна спільнота чує драматичні розповіді мільйонів чоловіків і жінок в ситуації неприйнятних гуманітарних криз у багатьох частинах світу. Байдужість і мовчання перетворюють нас у глядачів, котрі спостерігають за смертю людей від голоду, насильства і корабельних аварій. Якби вони не були – великі чи маленькі, це завжди трагедії, навіть коли йдеться про лише одне втрачене людське життя.

Мігранти – це наші брати і сестри, які шукають кращого життя, далеко від злиднів, голоду, експлуатації та від несправедливого розподілу ресурсів планети, які повинні бути порівну розділені серед усіх людей. Хіба не кожен з нас прагне поліпшити умови власного життя і забезпечити собі чесний, законний добробут для спільного ним користування разом зі своїми рідними?

У цей час людської історії, якій глибоко притаманні риси міграцій, питання особистості є далеко не другорядним. Так той, хто мігрує, змушений змінити деякі власні риси, які визначають його особистість, і, навіть того не усвідомлюючи, змушує мінятися й тих, хто його приймає. Як жити з цими змінами так, щоб вони стали не перешкодою, а можливістю для справжнього людського, суспільного та духовного росту, у повазі та прагненні до тих цінностей, які роблять людину більш людською у гармонії з Богом, з іншими і зі всесвітом?

Насправді присутність мігрантів та біженців є серйозним викликом для багатьох приймаючих країн. Вони стикаються з новими фактами, які можуть виявитися нерозсудливими, якщо вони були недостатньо мотивовані, ними неправильно розпоряджалися або їх погано регулювали. Як зробити так, щоб інтеграція стала взаємним збагаченням, відкрила позитивні шляхи до громад і запобігла появі дискримінації, расизму, крайнього націоналізму і ксенофобії?

Біблійне одкровення закликає вітати незнайомця, упевнено стверджуючи, що таким чином відкриваються двері для Бога, а в обличчі іншого вбачаються риси самого Ісуса Христа. Багато установ, товариств, рухів та активних груп, єпархіальних, національних і міжнародних організацій відчувають подив і радість свята зустрічі, обміну та солідарності. Вони упізнали голос Ісуса Христа: "Ось Я стою під дверима та стукаю" (Об'явл 3:20). Тим не менш, не вгамовуються й суперечки про умови та обмеження прийому не тільки в політиці держав, але й серед деяких парафіяльних громад, які відчувають загрозу власному традиційному спокою.

Зіткнувшись з цими проблемами, чи може Церква діяти, не надихаючись прикладом і словами Ісуса Христа? Відповіддю Євангелія є милосердя.

По-перше, воно є подарунком Бога-Отця, явленого в Сині: отримане від Бога, милосердя викликає почуття радісної подяки за надію, яка відкрила нам таємницю спасіння через кров Христа. Милосердя живить і зміцнює солідарність до ближнього, як потребу відповіді на жертовну любов Бога, "яка вилилася в серця наші Духом Святим» (*Рим 5,5*). Зрештою, кожен з нас несе відповідальність за ближнього свого: ми хранителі наших братів і сестер, де б вони не жили. Хороші особисті відносини і вміння долати забобони і страх є основними складниками формування культури зустрічі, де ви готові не тільки дати, але і взяти від інших. І справді, гостинність живиться вмінням давати і брати.

З цієї точки зору, важливо дивитися на мігрантів не тільки з огляду на їх статус легального чи нелегального мігранта, але, перш за все, як на людей, які, за умови захисту їх гідності, можуть зробити свій внесок у добробут і розвиток всіх інших, особливо, коли вони відповідально приймають обов'язки по відношенню до тих, хто їх приймає, із вдячністю поважаючи матеріальну і духовну спадщину приймаючої країни, дотримуючись її законів і беручи участь у її витратах. Однак міграція не може зводитися до чистої міграційної політики та законодавства, економічних наслідків і елементарного співіснування різних культур на одній території. Ці аспекти доповнюють справу захисту і підтримки людської особистості, культуру зустрічі народів і єдності, де Євангеліє милосердя надихає і пропонує шляхи, які оновлюють і змінюють на краще все людство.

Церква підтримує усіх тих, хто прагне захистити право кожного на гідне життя, насамперед користуючись правом не емігрувати, щоб спричинитися до розвитку країни свого походження. Цей процес на своєму першому етапі повинен включати необхідність надання допомоги країнам, з яких прибувають мігранти та біженці. Цей факт підтверджує, що солідарність, співробітництво, міжнародна взаємозалежність і справедливий розподіл майна на землі є основними елементами ведення глибокої, рішучої роботи, особливо в регіонах походження міграційних потоків, щоб припинити дисбаланс, який змушує людей індивідуально або колективно покидати своє природне і культурне середовище. У будь-якому випадку, по можливості вже в зародку необхідно запобігати міграції і масовому переселенню біженців, продиктованим бідністю, насильству і переслідуваннями.

Дуже важливо, щоб громадськість належним чином була про це поінформована, також і для запобігання необґрунтованих страхів і спекуляцій на долі мігрантів.

Ніхто не може вдавати, що його не стосуються нові форми рабства, що є на озброєнні злочинних організацій, які продають і купують чоловіків, жінок і дітей на примусові роботи в будівництві, сільському господарстві, рибальстві або в інших галузях економіки. Скільки дітей, як і раніше, змушені іти воювати, перетворюючись на дітей-солдатів! Скільки людей стали жертвами торгівлі органами, примусового жебрацтва та сексуальної експлуатації! Від цих жажливих злочинів втікають біженці нашого часу, які звертаються до Церкви і до людського суспільства, щоб і вони у простягнутій руці тих, хто їх приймає, могли бачити обличчя Господа, «Отця милосердя й Бога потіхи» (2 Кор 1.3).

Дорогі браття і сестри мігранти та біженці! У корені Євангелія милосердя зустріч і прийняття інших переплітаються з зустріччю та прийняттям Бога: прийняти іншого значить прийняти Самого Бога! Не дозволяйте вкрати вашу надію і радість життя, які з'являються з досвіду Божого милосердя і проступають в людях на вашому шляху! Я доручаю вас Діві Марії, Матері мігрантів та біженців, і Святому Йосифу, які відчули гіркоту еміграції в Єгипті. Їх заступництву ввіряю також усіх тих, хто присвячує свої сили, час і кошти пастирському та соціальному піклуванню про мігрантів. Усім вам я вділяю своє сердечне апостольське благословення.

З Ватикану, 12 вересня 2015 року

Пам'яті Пресвятого Імені Марії

ФРАНЦИСК